

Červen 2020

Zpravodaj o práci v Senátu i ve volebním obvodu

OBSAH:

Práce v Senátu a ve volebním obvodu 1 – 2

Stalo se... / Mé názory 3 – 6

Milí přátelé,
uplynul měsíc červen a před námi je léto. Zdá se, že by se letos nemělo opakovat to úmorně horké a suché, které jsme si „užili“ v předchozích letech a které mimo jiné způsobilo i kůrovcovou kalamitu. Vypadá to naopak, že se snad vrátíme k modelu, jenž je nám bližší. Tedy příjemné letní počasí, které občas svlaží nějaká ta přehánka nebo bouřka. Jistě, v danou chvíli na ten déšť budete žehrat, zvláště překvapí-li Vás na dovolené, ale nezoufejte. Vězte, že nebude dlouho trvat a na obloze se objeví sluníčko. A to platí jak v počasí, tak i v životě.

Krásné léto Vám přeje

Hana Žáková

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ

Senátorský klub
Starostové a nezávislí

Senátní cesta za slovenskými přáteli

Bylo mi velkou ctí být součástí senátní delegace vedené předsedou Senátu Milošem Vystrčillem, která 24. června navštívila Slovensko, kde jsme jednali s nejvyššími představiteli Slovenské republiky. Těší mě, že v mnoha ohledech sdílíme stejný názor a věřím, že jsme tímto setkáním otevřeli ještě větší prostor pro vzájemnou spolupráci. Velkou výzvou se v současnosti jeví spojení sil v oblasti cestovního ruchu.

Ačkoli se formálně jednalo o zahraniční cestu, cítila jsem se jako doma. Děkuji za vřelé přijetí.

Před českým leteckým speciálem, který nás dopravil k našim slovenským sousedům.

Senát řešil maturity, dovolenou dobrovolníků či zbraně

Od 10. do 11. června probíhala další schůze Senátu. V pár větách popíšu to nejdůležitější, čím jsme se zabývali.

- Schválili novelu zákoníku práce počítající s dovolenou navíc pro dobrovolníky, kteří pracují s mládeží.
- Zrušili jsme povinnou maturitu z matematiky, od příštího roku si ji tak studenti budou moci zvolit dobrovolně.
- Schválili jsme senátní novelu Listiny základních lidských práv a svobod doplněním práva bránit život svůj či život jiného člověka i se zbraní.
- S pozměňovacím návrhem jsme do

Poslanecké sněmovny vrátili návrh protikrizového daňového balíčku, kde navrhujeme jednorázový finanční příspěvek pro obce ve výši 1200 Kč na osobu.

- Také jsme přijali doporučení Výboru pro záležitosti EU ohledně Východního partnerství, Bílé knihy o umělé inteligenci a dalších evropských tisků, o kterých vás informuji v příspěvku o zasedání výboru (viz stranu 2).

Potěšila mě milá návštěva v podobě pana Tomáše Třetiny, starosty Mor. Krumlova, který tuto senátní schůzi navštívil.

Výbor pro EU jednal i o umělé inteligenci

Devátého června jsme v Senátu měli 21. schůzi Výboru pro záležitosti EU. Vzali jsme na vědomí:

1. informaci o programu nadcházejícího jednání Evropské rady, jehož ústředním tématem bude návrh nového nástroje na podporu oživení a víceletého finančního rámce (VFR) na období 2021–2027, jež předložila Komise dne 27. května 2020,
2. společný evropský plán rušení opatření proti šíření COVID-19, který má sloužit pouze jako doporučení,

3. doporučení ke Konvergenčnímu programu ČR z roku 2020.

Dále jsme projednali Bílou knihu o umělé inteligenci a Zprávu Komise o dopadech umělé inteligence, internetu věcí a robotiky na bezpečnost a odpovědnost. Rozvoj technologií umělé inteligence považujeme za důležitý strategický nástroj, který však představuje kromě přínosů i potenciální rizika. Proto by uplatnění těchto technologií měla předcházet důsledná debata, aby všechny systémy umělé inteligence splňovaly definované parametry spolehlivosti, kontrolovatelnosti a transparentnosti fungování. Jsme toho názoru, že zavádění nových technologií nesmí snížit stávající úroveň ochrany práv osob. Shodli jsme se pro součinnost mezi programem Horizont Evropa a Digitální Evropa a pro vhodnou geografickou vyváženost výzkumných center napříč členskými státy Unie.

Zabývali jsme se také sdělením o Východním partnerství a jeho směřování po roce 2020. ČR má výraznou roli při přípravě nové politiky Východního partnerství a jsme toho názoru, že je potřeba usilovat o jeho adekvátní financování ve Víceletém finančním rámci na období 2021–2027.

Třicet let od prvních svobodných voleb

Před 30 lety v Československu proběhly první svobodné volby. V pátek 8. a sobotu 9. června 1990 lidé mohli poprvé od roku 1946 vyjádřit svůj politický názor, vybírat nikoli z jednotné kandidátky Národní fronty, ale z mnoha různých stran a uskupení.

Volilo se do Federálního shromáždění a v případě české části země též do České národní rady. Volební účast byla na dnešní dobu neuvěřitelná – k urnám se vypravilo 96 % voličů. Jednoznačným favoritem bylo Občanské fórum, které ve Federálním shromáždění získalo 53 % hlasů (v ČNR 49,5 %), nicméně komunisté dokázali oslovit zhruba 13 % lidí jak v FS, tak ČNR.

Loučení s mikroregionem Horácko

Dvanáctého června jsem se zúčastnila valné hromady ekologického mikroregionu Horácko, jemuž jsem měla tu čest od roku 2007 do letošního 27. února předsedat. V loňském roce mikroregion oslavil 20 let od svého založení, a tak bylo na co vzpomínat. Těší mě, že novou předsedkyní byla zvolena moje dlouholetá opora a místopředsedkyně mikroregionu paní Ludmila Jelínková. Během své zprávy o činnosti za předcházející rok, děkování a vzpomínek jsem nejednou měla slzu na krajíčku, ale nakonec jsem se snažila se ctí a věcně sdělit vše, co jsem považovala za nutné. Těší mě, že se mikroregion rozrostl o další obec Horní Heřmanice a také skutečnost, že seskupení starostek a starostů si umí vzájemně naslouchat, spolupracovat a navzájem se podporovat. Závěrem bych chtěla poděkovat za všechna ta léta, která jsem s nimi mohla úzce spolupracovat, za opakovanou důvěru, které si velmi vážím, a za mnohá přátelství, která jsou nenahraditelná. Nové

předsedkyni přeji hodně sil, energie, nápadů a mnoho moudrých rozhodnutí. Věřím, že pro všechny členské obce a starosty bude mikroregion i nadále smysluplným partnerem v jejich nelehké práci.

Děkuji za fotografie, které pořídil Jaroslav Musil, místostarosta obce Pozdatín a také za milé přijetí v Agro Škole Pozdatín statutárním zástupcem ředitelky panem Janem Břížďalou.

S novou předsedkyní Horácka Ludmilou Jelínkovou

31 let od masakru v Číně

Před 31 lety, 4. června 1989, zasáhla čínská armáda proti demonstrantům na náměstí Nebeského klidu, čínsky Tchien-an-men. Odhaduje se, že tehdy zemřelo 2000 až 3000 osob, někdy se dokonce uvádí až 10 tisíc obětí. Čína jakkoli zmínky o tomto masakru zcela vymazala z kolektivní paměti, připomínat se mohl jen v Hongkongu, je ale otázka, jak dlouho to bude možné i tam. Právě Hongkong, jemuž bylo poté, co z něj v roce 1997 odešli Britové, přislíbeno, že se bude moci rozvíjet vlastním směrem, nyní prochází velmi těžkou zkouškou. Demonstrace jsou zde brutálně potlačovány a je možné, že Čína jej zcela začlení do svého područí navzdory všem svým dosavadním slibům. Před 31 lety Čína promarnila šanci rozvíjet se demokratickým směrem – svou agresivní vnitřní i vnější politikou však dává jasně najevo, že o žádnou demokracii nestojí. Právě to nám připomíná výročí masakru na náměstí Nebeského klidu.

Krajem žítkovských bohyň

Kdo by nečetl knihu spisovatelky Kateřiny Tučkové „Žítkovské bohyně“? Nejen mě inspirovala k návštěvě obce Žitková. Je to opravdu čarovný kraj, který stojí za nejednu návštěvu. Malebná krajina Kopanic, Slovácka a Bílých Karpat dotváří nádherné scenérie, kam se velmi ráda vracím.

Tři perly UNESCO v Moravii

Velice ráda jsem se zúčastnila vernisáže výstavy Tři perly UNESCO, která probíhala do 30. června v třebíčském Komunitním centru Moravia. Mohli jsme se díky ní seznámit s „uneskovými“ městy Kraje Vysočina, tedy Telčí, Žďárem nad Sázavou a Třebíčí. Výstavu uvedli třebíčský místostarosta Pavel Janata, Oldřich Janota ze společnosti Foibos BOOKS, která je hlavním pořadatelem výstavy, a zároveň nakladatelství, v němž se tisknou publikace zaměřené na významné architektonické památky, a třebíčský historik Rudolf Fišer. Ten hosty také seznámil s panely věnovanými Třebíči, přičemž ke každému znal nějaký poutavý příběh. Výstava již navštívila Telč a Žďár nad Sázavou, po Třebíči zamíří do Prahy.

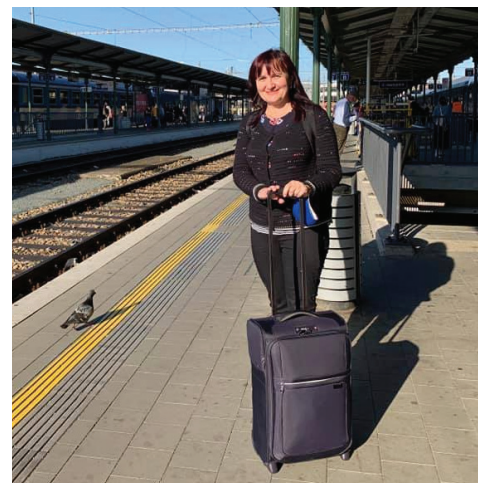
Další cesta vlakem do Prahy a malá vzpomínka

23. červen, další z mých cest do Prahy. Změna jízdního řádu mě bohužel připravila o zavedený a prověřený spoj do hlavního města. Hledám alternativu, ale žádný z nabízených spojů jak národního dopravce, tak ostatních dopravců není úplně ideální, a tak se musím přizpůsobit výzvam a naučit se využít nové možnosti. Z Náměště nad Oslavou vyjíždíme v 5:58 a před sedmou jsme v Brně. Je čas dát si kávu a ve vestibulu opraveného nádraží sledovat čilý ruch. Nelením a pořizuji snímky, které snad potěší nejednoho vláčkaře, mezi něž se rovněž řadím.

Od svých rodičů vím, že moje první cesta vlakem proběhla, když mi byly pouhé tři měsíce. Zpětně je obdivuji za

jejich odvalu podstoupit cestu vlakem v únoru roku 1969 z Náměště nad Oslavou do Teplic v Čechách. Byla to tehdy cesta na celý den, v soupravách s dřevěnými lavicemi a pochopitelně bez dalších vymožeností, jako jsou papírové pleny, oddělení pro matky s dětmi, oblíbená vajíčka na přepravu kojenců atd. Vlastnit osobní vůz bylo pro rodiny nadstandard, a tak nezbývalo než využívat prostředků hromadné dopravy. Cílem této cesty byla moje maličkost, kterou jeli rodiče představit babičce, dědovi, tetám a strýcům. Byla jsem první vnouček jak z máminy, tak z tátovy strany.

Dodnes nevím, zda moji náklonnost k vlakům a celkově k dopravě způso-

bila tato moje první cesta vlakem, ale pravdou je, že ráda cestuji, poznávám nová místa, lidi a kultury. A co vy? Které dopravní prostředky preferujete a jaká místa rádi navštěvujete?

Baťovy „malé Zlíny“ v Alternátoru

Všem doporučuji zavítat do Ekotechnického centra Alternátor v Třebíči na novou výstavu o „malých Zlínech“. Co to je? Firma Baťa v rámci svého působení po celém světě měla nejen prodejny v těch nejvzdálenějších zemích, ale také vý-

robní provozy. Továrny Baťa stály nejen v Československu včetně trebičské Boroviny, kde dnes najdeme Alternátor, ale i Britské Indii, Nizozemské východní Indii či Portugalské východní Africe. V těchto místech, jejichž názvy nám připomínají, jak moc se za tu dobu posunuly světové dějiny, vznikla celá města, kde stály nejen továrny podobné té v Borovině, ale také čtvrtě plné baťovských domků. Ze Zlína sem proudili „Baťovi mladí muži“, aby zde postavili továrny na zelené louce a naučili tamní obyvatele šít boty.

Výstava vznikla jako vzpomínka na Jana Antonína Baťu, jenž zemřel v Brazílii před 55 lety. A právě v Brazílii vybudoval po druhé světové válce hned několik svých měst. Nesla a stále nesou názvy jako třeba Bataguassu, Bataypora či Batatuba. Jméno jejich zakladatele tak zůstane navždy zapsáno v mapách.

Přednáška ke stému výročí narození P. Jana Buly

Pátého června jsem s velkým zájmem vyslechla přednášku historika Františka Koloucha, který v trebičském Komunitním centru Moravia poutavě vykládal o strastiplných osudech faráře Jana Buly z Rokytnice nad Rokytinou. Před několika dny, 24. června, tomu bylo přesně sto let, co se Jan Bula narodil v Lukově – a nedávno tomu bohužel bylo 68 let, co ho komunistická justice brutálně popravila v Jihlavě. Rozsudek tzv. druhého babického procesu byl tehdy bohužel vysloven v trebičském kinu Svět, tedy přesně v místech, kde se tato přednáška konala.

Když pan Kolouch, jenž o případu napsal knihu Oběť případu Babice, popisoval, kde seděla porota, kde obžalovaní, kde se tísnili diváci, kteří sem na procesy museli docházet povinně, člověku z toho mráz běhal po zádech. Sedět přesně v těch

místech, představovat si, jaké to tehdy bylo, a cítit tu strašnou nespravedlnost a pocit bezmoci, jíž museli obžalovaní trpět – takové pocity na člověka velice doléhají. P. Jan Bula, velmi oblíbený ve své farnosti, veselý člověk, kterého měli všichni rádi a který nikdy nikomu neublížil, byl označen za strůjce „babických událostí“, k nimž došlo až skoro tři měsíce po jeho zatčení. Komunisté potřebovali potlačit odpor proti združstevňování na Třebíčsku, a tak si vymysleli takové lži, na jejichž konci byli mrtví či třeba doživotně odsouzení.

Pevně věřím, že P. Jan Bula spolu s babickým farářem P. Václavem Drbolou budou blahořečeni. Zatím se zdá, že je vše v tomto ohledu na dobré cestě. Čest památce všem, kteří kvůli komunistické zvlí tak trpěli.

Třebíčí jezdí turistický vláček „Třebíčský expres“

Jsem ráda, když lidé během nějaké krize či nepříjemné situace nesloží ruce do klína, a naopak se všem nepříjemnostem rozhodnou postavit. Koronavirová pandemie jednu krizi způsobila – a to zejména v cestovním ruchu. A proto mě těší, že Okresní hospodářská komora Třebíč se rozhodla pomoci právě cestovnímu ruchu v Třebíči – a sice zřízením turistického vláčku Třebíčský expres, který spojí různé zajímavosti v Třebíči.

Jedná se o pilotní projekt, a proto je možné, že na něm třeba někdo ještě najde nějaké mouchy. Když jsem bojovala o to, aby na Dalešické přehradě vznikla lodní doprava, nebylo tomu jinak – a taky si dodnes vzpomínám, jak náročné bylo vybíhat všechna povolení a vysvětlit odpovědným orgánům, že takový projekt má smysl. Ale věřím, že se tvůrci tohoto projektu nedají odradit, do budoucna by to byla škoda.

Držím palce, ať se vláčku v Třebíči zalíbí – a vám, kteří se s ním svezete, ať na cestu svítí sluníčko.

Lidice v nás stále musejí žít...

Před 78 lety, 10. června 1942, do malé obce nedaleko Kladna vtrhla skupina esesáků. Muže nahnali do Horákova statku a vzápětí povraždili, ženy, kterým odtrhli děti, poslali do koncentračního tábora, děti samotné, pokud byly shledány „rasově vhodnými“, převezli na převýchovu do Německa. Pokud touto krutou selekcí děti neprošly, většinu z nich nacisté také později povraždili v koncentračním táboře. Obec byla vypálena a její jméno vymazáno z map.

Lidice. Tak krátké slovo. Tak krásná krajina, v níž tato obec ležela. A tolik zla, krutosti a bezpráví.

Zvěrstva, která v Lidicích byla před 78 lety napáchána, nesmějí být zapomenuta. Nesmějí – a nikdy nebudou. Po 2. světové válce vznikly nedaleko původní obce Nové Lidice, ze starých se stal památník. Ještě za války byla řada

obcí po celém světě přejmenována na Lidice, aby nacisté věděli, že i kdyby chtěli sebevíc, o jejich krutosti vědí lidé i na druhém konci zeměkoule. Ani my na Lidice a jejich tehdejší obyvatele nikdy nezapomeneme.

...a hrdinství parašutistů nikdy nesmíme zapomenout

† 18. 6. 1942

Na vaše hrdinství a odvalu nikdy nezapomeneme.

Před 78 lety, 18. června 1942, před nenápadným kostel v pražské Resslově ulici přijela vojenská auta a z nich začaly vyskakovat desítky vojáků. Nakonec se jich na místo dostavilo více než sedm set, aby zaútočili proti pouhým sedmi mužům, kteří se v kostele skrývali. Začal nelítostný boj na život a na smrt, jenž trval mnoho hodin. Němci chtěli ty, kteří tři týdny předtím zabili jejich nejvyššího velitele v Protektorátu Čechy a Morava a jejich přátele, dostat živé. To se jim ale nepovedlo – protože... „Češi se nikdy nevzdávají!“ jak do poslední chvíle křičeli muži schovaní v kryptě a na ochozu kostela. Někteří zemřeli na následky zranění, jiní si poslední kulku schovali pro sebe. Mezi těmito sedmi statečnými byl i Jan Kubiš z Dolních Vilémovic a Adolf Opálka z nedalekých Rešic. Ani oni se nikdy nevzdali – a my na jejich odvalu nikdy nezapomeneme.

Chcete uctít památku Jana Kubiše? Nyní máte možnost – dejte hlas v anketě Máme vybráno na www.mamevybrano.cz/soutez-kraj-vysocina jeho rodnému domu, kde je nyní muzeum připomínající tohoto hrdinu.

Den památky obětí komunismu, den smrti Milady Horákové

„Miluji tuto zem, miluji tento lid, budujte mu blahobyť. Odcházím bez nenávisti k vám. Přeji vám to, přeji vám to...“

Tyto věty zazněly před 70 lety, 27. června 1950, zhruba o půl šesté ráno na dvoře pankrácké věznice. Jednalo se o poslední slova Milady Horákové, na které byla právě spáchána justiční vražda. Komunistické soudy ji poslaly na smrt za údajné rozvracení republiky (které spočívalo například ve veřejné podpoře Masarykových myšlenek či v někdejší členství Horákové v Benešově ČSNS).

Komunisté Horákovou popravili i navzdory přímluvám takových osobností, jako byla Eleanor Rooseveltová, Winston Churchill, Albert Einstein nebo Jean-Paul Sartre. Horáková a její přátelé byli komunistickými popravčími usmrčeni

zvláště surovým způsobem – uškrcením. Nikoli oběšením, kdy je odsouzenec zlomen vaz, čímž nastane okamžitá smrt, ale zdoluhavým škrcením, kdy člověk visí za krk a kati ho tahají za nohy tak dlouho, dokud se odsouzenec po mnoha minutách hrůzy neudusí. Podobně krutě byl o dva roky později zavražděn i rokytnický farář P. Jan Bula (viz stranu 4).

I přes mučení a trýznění komunisté Horákovou a její přátele nezlomili. Stejně jako se to nepovedlo nacistickému gestapu, nepovedlo se to ani Státní bezpečnosti a jejím sovětským poradcům. Z Horákové naopak vytvořili symbol. Symbol svobody, neústupnosti vůči totalitě, bezpráví a despotii. A také symbol toho, jaké zlo jsou komunisté schopni spáchat, aby mohli hlásat své zruďné myšlenky.

Vše nejlepší dětem a dárcům krve

Milé děti, ještě jednou vám přeji vše nejlepší k vašemu svátku, který jste oslavili 1. června.

Poděkování tatínkům

Milí tatínci, třetí červnová neděle tradičně patřila právě vám. Ještě jednou vám přeji, aby nejen ona, ale celý rok byly plné lásky od vašich dětí a partnerek.

Krev je ta nejcennější tekutina, jakou máme. Děkuji proto všem, kteří ji pravidelně darujete. Právě vám patřil sváteční den 14. června.

Nejdelší den v roce a první letní den

Sluníčko 20. června na Třebíčsku vyšlo už ve 4 hodiny 51 minut – a zapadlo až ve 21 hodin 05 minut. Byl tu nejdelší den v roce a já věřím, že jste si každou jeho chvíli užili v příjemné společnosti svých blízkých a šťastně vkročili do léta, které začalo tentýž den ve 23 hodin 43 minut.

Sledujte můj web www.hanazakova.cz, instagram [zakova.h](https://www.instagram.com/zakova.h) či facebook [www.fb.com/hanazakovasenat](https://www.facebook.com/hanazakovasenat), kde najdete aktuální články, fotogalerie a také více pozvánek na akce.

Adresa: Valdštejnské nám. 17/4, 118 01 Praha 1
E-mail: zakovah@senat.cz, **Telefon:** 608 456 620
Obvodní kancelář v Třebíči: Každé pondělí na ulici V. Nezvala 2/3 (budova firmy McRAI).
Hodiny pro veřejnost: Pondělí 14⁰⁰ až 17⁰⁰
Web: www.hanazakova.cz **Facebook:** [fb.com/hanazakovasenat](https://www.facebook.com/hanazakovasenat)

Hana Žáková. Zpravodaj senátorky Hany Žákové informující o její práci v Senátu a ve volebním obvodu č. 53 Třebíčsko. Vychází měsíčně. Foto (není-li v daném článku uvedeno jinak): Jaroslav Musil, Milan Krčmář, Senát, internet a archiv. Grafika a sazba: Milan Krčmář.